

Danger zone voor muizeneters

Pieter de Haan

Dat veel (wilde) dieren de laatste decennia in het verkeer sterven, heb ik half september nog aan den lijve meegemaakt toen Max mijn Mechelse herder, die ik met letterlijk bloed, zweet en tranen had opgeleid tot een perfecte schapenhoeder (ik ben namelijk herder van beroep, op het Balloërveld in Drenthe), slechts twee jaar jong, het zoveelste slachtoffer werd.

Bekend is dat voor soorten als das en kerkuil het toenemende verkeer de belangrijkste doodsoorzaak is. En ook treinverkeer, waar dit onderwerp over gaat, schijnt veel roofvogels en uilen om zeep te brengen (zie ook Buijs 1995, Quist 1998). Zelf vond ik een plek waar op slechts 20 m² veel vogels stierven en gewond raakten, namelijk waar de N33 kruist met de spoorlijn Groningen-Zwolle, net ten zuiden van Assen (Amersfoortcoördinaten 2339-5542). Hier ligt het favoriete struingebied van Roy (mijn border) en mijzelf. Roy mag zich daar niet verder dan 30 meter van mij verwijderen. Hij mag alleen in de berm lopen en mag niet reageren op reeën, hazen, konijnen, schapen en andere levende wezens, om eventuele verstoring zo gering mogelijk te houden. Het gebied is vrij gaaf, met veel zandpaden, houtwallen, glooiingen, loofbosjes en enkele gemengde bosjes, echte graanstoppelevelden en onverkavelde paarden- en schapenveldjes van hobby-boeren. Kortom, rijk aan buizerdvoer. Buizerds kom je er dan ook veel tegen, zo ook Torenvalk, Blauwe en Bruine Kiekendief, veel houtduiven en geelgorzen. Er ligt ook een zandwinningsplas met futen en eenden. Ten zuiden van dit gebied ligt Geelbroek, een prachtig (weide)vogelgebied van Staatsbosbeheer, ten oosten een SBB-terrein tussen Amerdiep en Eldersloo, en ten noorden van de N33 een vrij natuurlijk ingericht bos/park van Boeienoord (een psychiatrische inrichting). Via dit terrein wandel ik op vrije dagen vaak van mijn woonplaats naar het genoemde gebied. Daarbij kruis ik de N33 op de plek waar de spoorlijn onder de snelweg doorloopt, de plek des onheils.

Op 26 februari 1999 vond ik hier een Buizerd die de indruk maakte alsof hij (het was een kleintje) net een shotje had gezet. Deze Buizerd is via Roelof Jan Drenthen van de WRN naar Bertus van Manen in Vries gegaan, alwaar hij na korte revalidatie weer op vrije vleugels terug kon naar het veld. Op 20 december 1999 vond ik op dezelfde plaats een dode kerkuil, en vijf dagen later (op eerste Kerstdag) een dode ransuil. Ook vond ik hier al eens de resten van een kauwtje.

De moderne wereld telt inmiddels duizenden van deze etagekruisingen in ons verkeersnetwerk. Mijn bevindingen in 1999 lijken aan te geven dat deze plekken extra gevaarlijk zijn, vooral voor uilen. Mogelijk door aanzuiging? Of vliegen uilen

tijdens hun jachtvluchten graag door dit soort tunnels. Zou een oplossing kunnen liggen in meer beton om het object heen, of plaatsing van schermen?
Met dank aan Roelof Jan Drenthen voor de opvang van de Buizerd en Jeroen Bennema die al dat dooie spul zo mooi op een stukje hout weet te vereeuwigen.

Literatuur

Buijs R.-J. 1995. Wat maakt de Buizerd spoorwegslachtoffer? *De Takkeling* 3(2): 40-41.

Quist M. 1998. Intro. *De Takkeling* 6: 3.

Adres: Havikstraat 2A, 9404 BV Assen.

Jonge witte Buizerd azend op dode vos (verkeersslachtoffer), Oostvaardersdijk, Flevoland, 13 december 1998 (Nirk Zijlmans). *White juvenile Common Buzzard preying on traffic casualty (fox), Flevoland, December 1998.*